

Andere boeken van Stijn Moekaars bij Clavis

Kaat in het ziekenhuis

Milan in het ziekenhuis

Toen in Herkenrode



Stijn Moekaars (tekst) & Suzanne Diederens (illustraties)
Beer en Bij. 60 voorleesverhaaltjes
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Verzamelbundel met herziene versies van deze twee titels:
© 1996 Beer en Bij, © 1998 Beer en Bij maken muziek
Trefw.: dieren, vriendschap, verhaaltjes
NUR 281-282
ISBN 978 90 448 2074 4
D/2015/4124/131
Alle rechten voorbehouden.

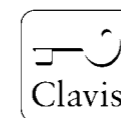
www.clavisbooks.com
www.stijnmoekaars.com
www.suzannediederens.nl



Stijn Moekaars en Suzanne Diederens

Beer en Bij

60
voorlees-
verhalen



Beer

Beer zat boven op een oranje heuvel, onder een oranje boom, op een oranje steen. Het waren eigenlijk een groene heuvel, een groene boom en een grijze steen. Maar Beer zat er precies op het moment dat de zon onderging.

De steen was zijn denkplek. Als Beer het niet meer zag zitten of als hij het juist wel zag zitten, dacht hij daar na over wat hij nu wel of niet zag zitten.

Beer steunde met zijn dikke kop op zijn grote poten. Hij zuchtte. Hij haalde de schouders op en zuchtte nog eens, diep.

Bij kwam aangevlogen. Hij ging naast Beer zitten, op de oranje steen. 'Dag Beer,' zei Bij.

'Dag Bij,' mompelde Beer.

'Je zit er zo bedrukt bij op je denkplek,' zei Bij. 'Zit je iets dwars?'

'Ja,' antwoordde Beer.

'Je mag het me vertellen, als je wilt,' zei hij.

'Hm,' zuchtte Beer en hij staarde voor zich uit.

Bij keek uit over het dal. Een eend vloog voorbij en landde in de zilver-oranje plas.

Beer haalde nog eens de schouders op en zuchtte weer. 'Als ik nou eens ...' begon hij. 'Als ik nou eens een honingpot zou zijn, zou ik dan overlopen?'

Bij keek schuin omhoog naar Beer en trilde met zijn vleugeltjes. 'Natuurlijk zou jij overlopen!' riep Bij.

'Ja, dat zeg je omdat jij mijn vriend bent,' zei Beer.

'Ik ben je vriend ook,' zei Bij, 'maar ik weet ook alles van honing. Als jij een honingpot zou zijn, dan zou jij overlopen.'

'Echt waar?' vroeg Beer een beetje opgelucht.

'Echt waar,' antwoordde Bij. 'Geloof me maar.'

Beer ging wat rechter zitten en strekte zijn rug. 'Maar hoe weet je dat zo zeker?' vroeg hij kreunend.



‘Nou,’ begon Bij, ‘jij kunt vissen als geen ander. Jij vangt met je grote poot altijd de grootste zalm.’

‘Ja,’ lachte Beer, ‘dat is waar.’ En Beer zwaaide met zijn dikke poot door de lucht, alsof hij de dikste zalm uit de rivier haalde.

‘Omdat jij dat zo goed kunt,’ ging Bij verder, ‘zit er honing in jouw pot. Snap je?’

‘Nee, niet zo goed,’ antwoordde Beer met gefronste wenkbrauwen.

‘Luister. Stel je voor dat jij de pot bent waar de honing in moet.’

‘Dus ik ben de pot?’ vroeg Beer.

‘Ja,’ zei Bij. ‘En wat je doet, wat je goed kunt, dat is de honing. Jij kunt goed vissen, dus dat is de honing in die pot.’

‘Ik snap het. Ik snap het echt!’ riep Beer blij. ‘Ik kan hard rennen. Zo zit er weer wat honing in de honingpot.’

‘Zo is dat,’ knikte Bij.

Beer zat opgewonden rechtop en strekte zijn twee poten hoog in de oranje lucht. Een zwerm muggen speelde tikkertje onder de boom. ‘Als jij zegt ... Als jij zegt dat de pot overloopt met honing,’ zei Beer traag, ‘dan, eh ... dan kan ik dus heel veel?’

‘Ja,’ zei Bij.

Beer keek in het dal. Hij glimlachte. ‘Heb je nog zin in een lekker honingkoekje voor je gaat slapen?’ vroeg Beer.

‘Graag,’ zoemde Bij.

Klap

‘Wat doe je, Beer?’ vroeg Bij, toen hij over de open plek in het bos vloog.

‘Ik oefen,’ hijgde Beer. Hij hupte door het gras en maakte met zijn bruine poten grote bogen in de lucht.

‘Waarom oefen je?’ zoemde Bij en hij ging op een klaproos zitten.

Beer hupte onverstoord verder en zwaaide nog harder met zijn dikke poten. ‘Ik oefen om iemand een klap te geven,’ zei Beer, ‘én om geen klap te krijgen.’

‘O,’ antwoordde Bij. ‘Waarom wil je iemand een klap geven?’

‘Als ik het niet eens ben met iemand, geef ik hem een klap,’ hupte Beer. ‘Daarom oefen ik.’

De zon stond recht boven de open plek. Een krekel sjirpte in het gras aan de rand ervan. Bij vloog even op en ging op een witte graspluim zitten. Die boog diep door. ‘Geef je dan iemand een klap?’ vroeg Bij verwonderd.

Beer stopte even, keek naar Bij en knikte. ‘Ja, als ik het niet eens ben met iemand, dan geef ik hem een dreun, op z’n kop.’

‘O,’ zei Bij.

Beer danste weer verder in kringetjes.

‘Zou je mij ook een klap geven?’ vroeg Bij.

‘Nee, hoor, heel zeker weten van niet,’ zei Beer. ‘Jij bent toch mijn vriend?’

‘Ah, ja,’ zei Bij.

De krekel aan de rand van het grasveld stopte met sjirpen.

‘Maar als ik je vriend niet meer was,’ ging Bij verder, ‘zou je me dan wel een klap geven?’

Beer stopte met zijn huppelpasjes. Hij ging in het gras zitten, naast de graspluim met Bij erop. ‘Daar moet ik even over denken,’ hijgde Beer en hij wreef met zijn poot over zijn kop.

Bij wiegde op de grashalm heen en weer.

Beer ging liggen met zijn poten onder zijn kop. Een wolk gleed stil voorbij. ‘Nee,’ zei Beer. ‘Nee, ik zou je geen klap geven. Ik zou je vragen waarom je geen vriend meer wilt zijn.’

Bij luisterde en zoemde.

‘Met jou zou ik praten,’ zei Beer.

‘En naar jou zou ik altijd luisteren,’ zei Bij.

‘Ik zou altijd met je praten,’ zuchtte Beer en hij volgde de wolk. ‘Altijd.’

De krekel sjirpte weer.



Maan

Beer zat in zijn hol, in zijn schommelstoel. Hij keek door het raampje naar buiten. De maan scheen lichtgeel. Lichtgeel met vlekjes.

Plots tikte er iemand op de deur. Zachtjes, maar Beer had het gehoord. 'Binnen,' riep hij.

De deur ging open en Bij vloog naar binnen. 'Goedenavond,' zei Bij. 'Goeienavond,' zei Beer. 'Zo laat nog buiten?'

'Ja,' zei Bij. Hij vloog naar de tafel en ging erbovenop zitten. 'Ik kon niet slapen. Ik dacht: Beer zal wel in zijn schommelstoel zitten en naar de maan kijken.'

'Dat is waar,' knikte Beer.

Het rook naar honing in het berenhol. Naar lentehoning van appelbloesem.

Beer keek weer door het raam, naar de maan.

Bij keek ook door het raam, naar de maan. 'Beer?'

'Ja?'

'Kun je de maan vangen?'

'Hm,' humde Beer. 'Misschien wel, als ze stilstaat.'

'Staat de maan weleens stil?' vroeg Bij.

'Nee, nooit,' antwoordde Beer.

'O,' zei Bij. Hij trilde met zijn vleugeltjes.

Het was even stil.

'Kun je de maan dan vangen met een vangnet?' vroeg Bij.

'Misschien,' knikte Beer. 'Als je een vangnet hebt met een lange stok, dan misschien wel.'

'Ah, ja,' zei Bij.

'Maar dan wel een héél lange stok,' ging Beer verder. 'Een stok tot aan de maan.'

'Hoho,' zoemde Bij, 'tot aan de maan. Dat is wel héél erg ver.'

'Ja,' zei Beer en hij zuchtte even.

De maan scheen over het bos. Lichtgeel met vlekjes.



Anders

‘Soms,’ zei Bij op een morgen, toen hij op een bosviooltje ging zitten, ‘soms noemen ze me weleens Bezige Bij.’

Beer zat tegen een boom en schuurde met zijn rug tegen de boomchors. ‘Soms zeggen ze van mij weleens dat ik zo sterk ben als een beer,’ zei Beer. ‘Maar soms voel ik me toch slapjes. Dan heb ik geen zin om uit mijn hol te komen. Ook niet als de zon in de rivier schijnt.’

‘Ja,’ zei Bij, ‘en ik ben ook niet altijd bezig. Ik hou weleens van nietsdoen, en van lekker lui zitten wiebelen op een bloem. Op een bosviooltje of zo. Net zoals nu.’

‘Waarom zeggen ze dat dan?’ vroeg Beer.

‘Jij bent toch ook een beer?’ zei Bij.

Beer keek naar boven, naar de bladeren van de boom. De zonnestralen priemden er af en toe doorheen. ‘Ja,’ antwoordde Beer, ‘ik ben een beer.’ Hij keek naar zijn bruine vacht en naar zijn dikke poten. ‘Maar soms ...’ ging Beer verder. ‘Maar soms voel ik me net een muis, een bange muis.’

‘O ja?’ keek Bij verbaasd.

‘Als het onweert,’ zei Beer stil, ‘dan ben ik een bange muis.’

‘Dat wist ik niet,’ zei Bij.

Beer draaide met zijn poot een kringetje in het gras.

‘Soms ...’ zei Bij. ‘Soms ben ik net een gans, een domme gans.’

‘O ja?’ Beer keek verbaasd naar Bij.

‘Als het regent, vlieg ik weleens naar buiten. Dan vergeet ik dat mijn vleugels nat worden. Dan kan ik niet meer vliegen.’ Bij zoemde verlegen. De bladeren ritselden zacht in het briesje.

‘Jij mag best eens een gans zijn,’ zei Beer. ‘Dat mag.’

‘Dank je, Beer,’ zei Bij. ‘En jij mag best eens een muis zijn.’

‘Dank je, Bij,’ lachte Beer. De zon kriebelde tussen de boomblaadjes door aan zijn neus.

In de vleugeltjes van Bij trilde een regenboog.



Zwemmen

‘Ga je mee zwemmen?’ vroeg Beer aan Bij. ‘Het water is heerlijk vandaag. En misschien vang ik wel een lekkere vis.’

Het riet ruiste zacht in een zomerbries. Een libel hing aan een lange stengel.

‘Ik kan niet zwemmen,’ zei Bij.

‘Zou je het graag willen?’ vroeg Beer.

‘Ja, heel graag. Leer je me zwemmen?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Beer.

De zon schitterde in het water van de vijver.

‘Weet je wat ik ga doen?’ zei Beer.

‘Nee’ Bij keek een beetje bang.

‘Ik ga op mijn rug in het water liggen, een beetje drijven. Dan mag jij een plekje zoeken op mijn buik.’

‘Echt waar?’ vroeg Bij.

‘Echt waar.’

Bij glimlachte.

Beer stapte in het water en ging op zijn rug liggen. ‘Het water is heerlijk,’ lachte hij. Met zijn bruine berenpoten plonsde hij gaten in het groene eendenkroos. ‘Kom je?’

‘Ik durf niet zo goed,’ zoemde Bij. ‘Hou je me goed vast?’

‘Zo vast als ik kan,’ zei Beer.

‘Goed dan.’ Bij vloog naar Beer en zocht een zacht plaatsje op de berenbuik.

‘Ben je bang?’ vroeg Beer.

‘Eh ...’ bibberde Bij.

‘Dat mag, hoor,’ zei Beer. ‘Maar ik hou je goed vast.’ Beer legde zachtjes een dikke berenvinger op Bij.

‘Dat is beter,’ zei Bij. ‘Dat is al veel beter zo.’

Beer dreef nog wat rondjes op de vijver. Het water leek net een groene, golvende wei.

'Beer?'

'Ja?'

'Vind je dat ik moet leren zwemmen?'

'Nee, hoor.'

'O,' zuchtte Bij. 'Ik vind het zo bij jou veel fijner.'

Beer dreef nog wat rondjes, tot de maan opkwam.

